

Доницети — за да се домогне по-степенно до създаване на собствен драматичен стил. Обща чърта съ тях остава мелодическата красота на музиката имъ.

Стремежът към правдата като човѣкъ, нуди и художникътъ В. към нея, и така той става единъ отъ най-голѣмитъ майстори на музикалния реализъмъ. В. овладява една голѣма, първична, естествена сила — силата на единъ ломбардски селянинъ, който завладява, чрезъ нейното отразяване въ музиката — както родината си, така и цѣлия свѣтъ. В. е една истинска драматична натура, която гледа на музикалния театъръ като на срѣдство за изразяване само на прочувствувани истини. Както и при неговитъ предходници, тъй и при В., пѣнието остава най-важно срѣдство за изразяване на душевнитъ движения на отдѣлнитъ лица и на общостта — масата, като В. я усилва и чрезъ другитъ изрази срѣдства: хармония, рѣзки динамически контрасти и ярки оркестрови багри. Туй, по което още В. се различава отъ Россини, Белини и Доницети, то е, че мелодията му се движи отъ единъ жизненъ ритъмъ, който ѝ предава голѣма мощност и самобитност. Мелодията на В. не е стилизирана и линейна, като на неговитъ предходници, а, по причина на нейния чувственъ ритъмъ — неравна и широко размашиста. Последнитъ творби на В. представятъ отъ себе си едно обобщаване на италиянски съ Вагнерови елементи, което доведе до едно облагородяване на неговото оперно творчество — безъ то да се лишава отъ чисто италиянския си характер. Освенъ опери, В. е писалъ и единъ „Те Деумъ“, една „Стабатъ Матеръ“, единъ „Реквиемъ“ — едно отъ най-ценнитъ творения отъ този родъ, единъ струненъ квартетъ, нѣколко романса, Ноктурно за 3 гласа и флейта (облигатъ) и др.

**Веристи**, се наричатъ компониститъ, привърженици на стила *Verismo* — при който сюжетитъ на оперитъ сж реалистични — изъ всѣкидневния животъ на народа. Първитъ истински В. сж: Маскани („Кавалерия“) и Леонкавалло („Паяци“). Повечето отъ оперитъ въ *Verismo*-стилъ сж едно-актни. Началото на този

стилъ се намира въ „Травиата“, „Трубадуръ“ и „Риголето“ на Верди, а вече твърде живо се изявява той въ „Карменъ“ на Бизе.

**Верстовски, Алексей Николаевичъ** — руски оперенъ компонистъ, род. 2 мартъ 1799 въ Тамбовска губерния, умр. 17 ноемв. 1862 въ Москва, училъ инженерство, ученикъ на Филдъ (по пиано), Бьсмъ, Брандтъ (контрапунктъ) и др., но останалъ, въпреки това, не повече отъ единъ много добъръ дилетантъ, съ голѣма мелодическа изобретателност. В. е авторъ на 6 опери, отъ които съ най-голѣмо значение е „Аскольдова могила“, много водевили, пѣсни, кантати; църковни пѣснопѣния и др. Значението на В. за руската музика се състои въ това, че той и Глинка сж първитъ компонисти, които въвеждатъ народни мотиви въ руската художествена музика.

**Верте**, лат. *Vertere*, ит. *volti subito*, съкратено — *V. S.* = обръщане на листа въ края на страницата. Буквално: обърни веднага.

**Вертикално** — дума, която се среща много често въ теоретичнитъ и критични съчинения и статии на съвременността, служаща за характеризиране хармоничното разположение на гласоветъ въ една композиция на много гласа, противоположно на правилата на контрапунктичното водене, споредъ което гласоветъ се разполагатъ така единъ следъ други, че запазватъ винаги единъ хоризонталенъ ходъ.

**Весели, Рихардъ** — *Vesely, Richard* — чешки музикаленъ историкъ, род. 1880 въ Молиторовъ; ученикъ на От. Хостински, Х. Ритче (въ Прага) и Г. Адлеръ (въ Виена) по музикология, а по музика — ученикъ на В. Новакъ. Работилъ е въ Виена за „*Denkmäler der Tonkunst in Österreich*“, („Паметници на тоновото изкуство въ Австрия“); въ Прага редица години е писалъ статии въ списанията върху теория и история на музиката (главно въ „Худебни ревю“ и „Темпо“). Редактира музикалнитъ анализи въ програмитъ на Чешката филхармония. Писалъ „История на музиката“ — въ два тома (учебникъ за консерваторията), „История на чешката филхармония“ (1932). Написалъ и обширна биогра-